

Arrest

nr. 117 467 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Afghaanse en Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een consultatie van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoeker op 20 september 2012 een asielaanvraag had ingediend in Polen. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 6 november 2012 een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening) aan de Poolse autoriteiten voor wat betreft verzoeker. Op 6 november 2012 werd eveneens een overnameverzoek voor

wat betreft verzoekster gericht aan de Poolse autoriteiten. De Poolse autoriteiten stemden op 20 november 2012 in met de terugname respectievelijk overname van verzoeker en verzoekster.

1.3. Op 7 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissingen werden op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

Deze vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

In hoofde van verzoeker:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (...) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slowakije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene en zijn echtgenote, die de Wit-Russische nationaliteit bezit, vroegen op 25.10.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 20.09.2012 asiel vroeg in Slowakije. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek stelde de betrokkene dat hij sinds 1989 in Wit-Rusland verblijft en vandaar op 10.09.2012 via de Russische Federatie naar Oekraïne reisde. Na een verblijf van acht dagen in Oekraïne reisde de betrokkene het grondgebied van de Lidstaten op 20.09.2012 binnen via Slowakije. Hij diende daar diezelfde dag een asielvraag in, maar wachtte de beslissing inzake zijn asielaanvraag niet af en reisde op 24.10.2012 per auto door naar België, waar hij op 25.10.2012 aankwam. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. De betrokkene legde een door de Wit-Russische instanties afgegeven identiteitsdocument voor vluchtelingen voor. Op 06.11.2012 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Slowaakse instanties, die op 20.11.2012 op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Slowakije (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat niet hijzelf, maar de personen, die zijn reis regelden, België kozen. Hij stelde verder dat hij de Slowaakse instanties meldde dat zijn echtgenote zich bij hem zou komen voegen, maar de instanties zouden hebben geantwoord dat gezinshereniging enkel mogelijk zou zijn indien de betrokkene de vluchtelingenstatus zou verwerven. Daarop zou de echtgenote van de betrokkene hebben geregeld dat de betrokkene en zijzelf naar België zouden gaan. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zijn echtgenote zich niet bij hem, in zijn hoedanigheid van asielzoeker, in Slowakije kon voegen wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. We benadrukken dat onze diensten op 06.11.2012 de Slowaakse instanties verzochten ook de asielaanvraag van de echtgenote van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 14 van Verordening 343/2003. De Slowaakse instanties stemden op 04.01.2013 in met dit verzoek. Gezien de Slowaakse instanties instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en die van zijn echtgenote

kunnen de betrokkene en zijn echtgenote beiden in Slowakije verblijven in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchteling. De betrokkene verklaarde dat hij tijdens zijn verblijf in Slowakije verbleef in een opvangcentrum in Upatovskij-Novovesk. Hij bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De Slowaakse instanties erkenden op 20.11.2012 hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en stemden in met zijn terugname op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene op 20.09.2012 in Slowakije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. De Slowaakse instanties zullen na overdracht het onderzoek van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten en verder zetten. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of naar het land, waar hij zijn gewoonlijke verblijf heeft, zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Slowakije. Slowakije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slowakije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Slowaakse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Slowakije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Slowakije kent onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor op uitzondering van zijn in België verblijvende echtgenote geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 29.10.2012 geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook daarna werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen betreffende zijn gezondheid aangevoerd. Er is dan ook geen aanleiding om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan de Slowaakse instanties zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Slowaakse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Slowaakse instanties.”

In hoofde van verzoekster:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (...) 05.04.1979 van nationaliteit te zijn : Wit-Rusland die een asielaanvraag ingediend heeft. REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slowakije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene en haar echtgenoot, die de Afghaanse nationaliteit bezit, vroegen op 25.10.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de echtgenoot van de betrokkene op 20.09.2012 asiel vroeg in Slowakije. Tijdens haar verhoor stelde de betrokkene dat ze Wit-Rusland op 22.10.2012 verliet en per auto naar België reisde. Ze verklaarde dat ze via Oekraïne reisde, maar stelde niet te weten via welke

andere landen ze reisde en via welke Lidstaat ze het grondgebied binnenkwam. De Slowaakse instanties stemden op 20.11.2012 in met de terugname van de echtgenoot van de betrokkene. Op 06.11.2012 werd een verzoek voor overname gericht aan de Slowaakse instanties, die op 20.11.2012 op grond van artikel 14 van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname en de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat niet zijzelf, maar de persoon, die haar reis regelde, België koos. Ze stelde dat haar echtgenoot haar meldde dat ze zich niet bij hem in Slowakije kon voegen. Daarop zou de persoon, die hun reis regelde, hebben besloten dat de betrokkene en haar echtgenoot naar België moesten komen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze zich niet bij haar echtgenoot in Slowakije kon voegen wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. De Slowaakse instanties stemden op 20.11.2012 in met de behandeling van de asielaanvraag van de echtgenoot van de betrokkene. Op 06.11.2012 verzochten we de Slowaakse instanties ook de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 14 van Verordening 343/2003. De Slowaakse instanties stemden op 04.01.2013 in met dit verzoek. Gezien de Slowaakse instanties instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en die van haar echtgenoot kunnen de betrokkene en haar echtgenoot beiden in Slowakije verblijven in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchteling. De Slowaakse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Slowakije en de voorziene opvang en bijstand ontvangen. Slowakije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slowakije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Slowaakse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Slowakije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Slowakije kent onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor op uitzondering van haar in België verblijvende echtgenoot geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 29.10.2012 geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook daarna werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen betreffende haar gezondheid aangevoerd. Er is dan ook geen aanleiding om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan de Slowaakse instanties zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van

de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Slowaakse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 14 van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Slowaakse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat verzoekende partijen op 28 februari 2013 naar Slowakije zijn vertrokken. Dit vindt steun in het administratief dossier. Dit wordt ter terechtzitting ook niet ontkend door de raadvrouw van de verzoekende partijen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 39/2, § 2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een beroep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr.148.037*).

Ter terechtzitting bevraagd naar het belang van verzoekende partijen bij de handhaving van het beroep, gelet op het feit dat zij zich niet meer bevinden op het Belgisch grondgebied, stelt de raadvrouw van de verzoekende partijen dat zij nog steeds belang hebben bij de behandeling van hun asielaanvraag in België aangezien zij tegen hun zin gerepatriëerd werden naar Slowakije. Zij willen dat hun asielaanvraag door België wordt behandeld en niet door Slowakije.

Nog daar gelaten dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op vrijwillige basis naar Slowakije werden gerepatriëerd kan uit deze toelichting evenwel niet worden afgeleid dat de vernietiging van voormelde beslissing de verzoekende partijen nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang hebben bij deze vernietiging nu hun asielaanvraag door de Slowaakse overheden in behandeling werd genomen.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. *RvS 18 december 2012, nr. 221.810, quod non in casu*).

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER